

'Ολγα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

1. Η δευτερότοκος : Μεγάλη Δούκισσα Τατιανή.
2. Ἡ πρωτότοκος : Μεγάλη Δούκισσα Ὀλγα.
3. Αἱ ἄλλαι, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά : Μαρία, (Τατιανή), Ἀναστασία, (Ὀλγα).

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΥΠΕΡΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ

Εἰς τὰς θλιβεράς περιστάσεις τῆς ζωῆς, εἰς τὰς δυσχερεῖς περιπετείας τοῦ βίου, όταν ἀκριβῶς τὰ γεγονότα μᾶς διευθύνουν κατὰ τὸ ρεῦμά των, χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιδράσωμεν ἐπὶ τῆς ροῆς των, καὶ μᾶς φέρουν ἀκουσίως εἰς ἀδιεξόδους ἢ στενωπούς, τότε ἀκριβῶς αἰσθανόμεθα καὶ περισσότερον τὴν ἀδυναμίαν μας, τότε ἀντιλαμβανόμεθα πόσον εἴμεθα δυστυχεῖς, κατάφορτοι ὄντες καὶ παρακολουθούμενοι ἀπὸ μυρίας παντοειδῆς ἀνάγκας, ἀνίκανοι πλεον ν' ἀπορρίψωμεν αὐτάς, ἀδυνατοῦντες νὰ χειραφετηθῶμεν ἀπ' αὐτῶν.

Καὶ τότε ἡ δυστυχία μας ἐπιτείνεται.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐσυνείθιζε νὰ ζῇ διὰ πολλῶν, ἀρχίζει νὰ ὑποφέρει εὐθύς ὡς ἐν ἐκ τούτων τῷ λείψῃ ἢ παύσῃ νὰ τὸν παρακολουθῇ. Εἶναι δὲ φυσικόν, ὅτι, ὅσον ἡ περιφέρεια ἐνδὸς κύκλου εἶναι εὐρυτέρα, τόσον ὁ κύκλος αὐτὸς καθίσταται εὐχερῆς στόχος εἰς τὰ βλήματα. Αἱ ἀνάγκαι, τὰς ὁποίας ἐδημιουργήσαμεν περὶ ἡμᾶς, ἠῦρυναν ἀκριβῶς τὴν περιφέρειαν τοῦ κύκλου ἐκείνου καὶ μᾶς παραδίδουσιν εὐτρώτους εἰς τὰς ταλαιπωρίας τῆς ζωῆς. Καὶ ὑποφέρομεν.

Τότε δ' ἐννοοῦμεν ἀφ' ἐνδὸς μὲν τὴν ἐπιπολαιότητα, ἣτις μᾶς εἶχε κυριεύσει ποτέ, καὶ τὴν ἀδυναμίαν, ἣτις μᾶς ἀπέμεινε σήμερον, ἢ δὲ θλιβερά αὕτη ἀποκάλυψις μᾶς θίγει τὴν καρδίαν, προσθέτουσα εἰς αὐτὴν ἓνα πόνον περισσότερον.

Ἄνεκαθεν ἡ γνησία φιλοσοφία ὑπεστήριξε τὸν περιορισμὸν τῶν ἀναγκῶν ὡς τὴν μόνην ἐφικτὴν εὐτυχίαν, ἢ δὲ θρησκεία καθιέρωσε τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐπαρκῶς. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος, ὅστις καταδαπανᾷ τὸ πνευμά του διὰ νὰ δικαιολογῇ καὶ τὰς μᾶλλον ἐξωφρενικὰς πράξεις του, παρεξέκλινε τῶν ἀρχῶν τούτων, καὶ ἐπιζητῶν τὴν εὐμάρειαν ἐν τῷ βίῳ, ἐπινοῶν ποικίλων εἰδῶν ἀπολαύσεις, κολακεύων καὶ τὰς ἰδιοτροπωτέρας ὀρέξεις τοῦ ἐγωισμοῦ του, καθὼς καὶ διαρκῶς διερεθίζων τὰς ἐπιθυμίας του, ἐσφυρηλάτησε τελειότερον τοὺς κλοιοὺς καὶ τὰς πέδας τῆς δουλείας του καὶ ἔσκαψε βαθύτερον τὸ ἐπίπεδον τῆς ζωῆς του. Εἰργάσθη ἐπιμελῶς διὰ τὴν δυστυχίαν του.

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὁ οἶκτος περισσεύει, εἶναι μάλιστα πολυτελής ἐπιείκεια καὶ μόνη ἢ αὐτομάτως ἐπερχομένη τιμωρία εἶναι ἡ δικαιότερα τῶν προτιμήσεων ἡμῶν ἀμοιβὴ καὶ τὸ μόνον ἐπακολούθημα.

Ἄλλ' αὐτὸ ὡς χρησιμεύσῃ, ἐφ' ὅσον εἶναι καιρὸς, διὰ τοὺς ἐπιλοίπους. Οὐχὶ ὁ φθόνος ἢ ἡ ἀπλή ἰδιοτροπία τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας συνέστησαν εἰς ἡμᾶς τὴν χειραφέτησιν ἐκ τῶν ἀναγκῶν, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία, ὅπως διατηρῶμεν τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν καὶ ὑπὸ τὰς μᾶλλον ὀδυνηρὰς συνθήκας τοῦ βίου, καὶ ἣτις περιορίζεται εἰς μίαν καὶ μόνην λέξιν: Αὐτάρχεια.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΤΣΑΪ

Μερικὰ φύλλα μαυροπά ἢ τσφρόχροα, ποὺ ἔχασαν πλέον τὸ σχῆμά των κατόπιν ἀπὸ τὴν τόσῃν ἐπεξεργασίαν, μερικὰ φύλλα, ποὺ λείπουν πολὺν καιρὸν ἀπὸ τοὺς κλάδους των, μέσα εἰς ἓν φλυτζάνι ζεστὸ νερό: Αὐτὸ εἶναι τὸ τσαΐ.

Ὁ ὀρισμὸς αὐτὸς εἰμπορεῖ νὰ μὴ εἶναι ἀριστοτεχνικός, ἀλλὰ δι' αὐτὸ ὅμως δὲν παύει νὰ εἶναι καὶ ἀληθής... Καὶ ὅμως δὲν φανερόναι τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ κόσμος σήμερον, ἡ κοινωνία, ἡ οἰκογένεια, ἔχουν τόσα ὠραία πράγματα φιλοτεχνήσει γύρω εἰς αὐτὸ τὸ φλυτζάνι τοῦ ξανθοῦ ποτοῦ, ὥστε κανεὶς δὲν θέλει ν' ἀναγνωρίσῃ κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὴν πρωτογενῆ ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐπιμελῶς κρύπτουν, καὶ μάλιστα τὴν λησμονοῦν ἐντελῶς.

Αὐτὸ, ἄλλως τε, εἶναι ἡ ἀδυναμία τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Εἶδατε πολλάκις ἐρωτευμένους, παρέστητε ἴσως μάρτυρες — ἂν δὲν εἴσθε οἱ δράσται — τρυφερῶν ἐρωτικῶν εἰδυλλίων κάτω ἀπὸ τὸ μελιχρὸν φῶς τῆς σελήνης καὶ παρὰ τὸ συντριβόμενον κῆμα τῆς ἀκτῆς. Ἐκεῖ, τὴν μυστηριώδη αὐτὴν ὥραν τῶν ἐξομολογήσεων, οἱ ἐρωτευμένοι ὁμιλοῦν περὶ καρδίας. Ἡ καρδία μεταβάλλεται εἰς ἀνάκτορον, εἰς ναόν, εἰς βασιλεῖον, μέσα εἰς τὸ ὅποιον κυριαρχεῖ τὸ εἶδωλον, ἢ εἰκὼν ἐκείνης. Καὶ ὅ,τι λέγουν, τὸ πιστεύουν εὐκρινῶς, καὶ κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐνθυμεῖται τὸν ὀρισμὸν τῶν ξηρῶν τῆς ἀνατομίας, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶναι ἀληθής, καὶ κατὰ τὸν ὅποιον ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀσκὸς γεμάτος ἀπὸ οἴμα. Ἀλλὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τῆς αἰσθηματολογίας, ἡ ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια εἶναι ἀχρηστος. Ὁ νοῦς μας τὴν λησμονεῖ ὀλοτελῶς. Ἡ καρδία τότε λαμβάνει τὴν ὑπόστασιν τοῦ ὠραιότερου, τοῦ ἰδανικότερου πράγματος, καὶ φαίνεται εἰς τὰ μάτια μας ὡς ὁ λευκότερος τῶν ἀγγέλων.

Καὶ παρόμοιον συμβαίνει καὶ μετὰ τὸ τσαΐ: Ὅταν ἀκούωμεν νὰ μᾶς καλοῦν εἰς τὸ τσαΐ, όταν λαμβάνωμεν μίαν κάρταν, ἢ ὁποῖα μᾶς προσκαλεῖ νὰ πάρωμεν ἓνα τσαΐ σὲ κάποιαν φιλικὴν οἰκογένειαν, ὁ νοῦς μας οὐδέποτε πηγαίνει εἰς τὴν πενιχρὰν ἀλήθειαν: μερικὰ ξηρὰ φύλλα καὶ λίγον νερό, ἀλλὰ δημιουργεῖ ἄλλους κόσμους, στρέφεται πρὸς ὅλα τὰ παρεπόμενα τοῦ τσαΐου, τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον πολλά, τόσον ὠραία, τόσον χαριτωμένα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν εἶναι τσαΐ, ἂν καὶ καλύπτονται μετὰ τὸ ὄνομά του.

Καὶ εἶναι τόσον πολλά! Ἡ καλαισθησία, μαζὴ μετὰ τὴν γαστρονομίαν, ἐγαρνήρισαν τὸ τσαΐ μετὰ ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθῇ κανεὶς.

Ἡ μία τὸ ἐσιόλισε μετὰ ὠραία ἀργυρὰ σαμβάρια καὶ τεῖοδόχας, τὸ παρουσιάζει μετὰ ἀραχνεῦφρα καὶ χιονόλευκα πετσετάκια, μετὰ κύπελλα φαβεντιανὰ ἢ ἀπὸ βαθύχρωμον πορσελάνην, τὸ συνοδεύει μετὰ κομψὰ περουνάκια, μετὰ ἀριστοτεχνικὰς σακχαροδόχας, μετὰ χάριν τέλος, μετὰ καλλιτεχνίαν, μετὰ γούστο.

Ἡ ἄλλη ἐπίσης δὲν τὸ ἀφίνει παραπονεμένο. Κάποτε τὸ περιορίζει εἰς μισὸ μόνον φλυτζάνι, διὰ νὰ τὸ συμπληρώσῃ μετὰ γάλα, μετὰ κονιάκ, μετὰ λεμόνι ἢ μετὰ σοκολάτα ἀκόμη. Καὶ ὡς νὰ μὴ φθάνουν αὐτὰ, προβάλλουν ὡς ἀκόλουθοι τὰ μπατόν-σαλέ, τὰ πετι φούρ, ἢ πάστες, ἢ τοῦρτες, τὰ σάνδουιτς, ἢ μπουτιέγκα, τὰ λικέρ καὶ ὅλα ὅσα ἐπενόησεν ἡ λαιμαργία τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ γαργαλίσῃ τὸν οὐρανίσκον καὶ νὰ βασανίσῃ τὸν στόμαχον.

Ὅλη αὕτη ἡ συναυλία τῶν κυπέλλων, τῶν δοχείων, τῶν ἔδεσμάτων, τῶν ποτῶν, τῶν εὐωδιῶν καὶ τῆς ἐνδαιτήσεως, εἶναι τὸ τσαΐ. Καὶ ὅμως ποῦ ἀπέμειναν τὰ ἀραιὰ φύλλα τοῦ σινικοῦ αὐτοῦ ποτοῦ, τὰ ὁποῖα ἐχάρισαν τὸ ὄνομά των εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν λουκούλλειον πανδαισίαν;

Περὶ τὸ τσαΐ δὲν εἰργάσθη μόνον ἡ καλαισθησία καὶ ἡ γαστρονομία. Ἡ κοινωνία ἐξήσκησεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν μεγαλειτέραν τῆς ἐπιβολήν, τὸ μετεμόρφωσεν ἀληθινὰ καὶ μαζὴ μ' αὐτὸ μετεμόρφωσε καὶ ὅλους ὅσοι «τὸ παίρνουν».

— Τί εἶναι αὕτη ἡ ὠραία, ἡ κομψή, ἡ ἐπιχάριτος αἴθουσα, εἰς τὴν ὁποίαν κυριαρχεῖ ἡ γλυκεῖα θαλαπωρὴ τῆς ἐλαφρᾶ καιούσης θερμάστρας καὶ ἡ ὁποία πλέει εἰς τὰ μύρα μερικῶν ὀψίμων ῥόδων, ποῦ προβάλλουν ἀπὸ τὰς κρυσταλλίνους ἀνθοδόχας των καὶ μερικῶν ἀφανῶν σταγόνων ὀπονοάξ, τὰς ὁποίας ἐρριψεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἡ οἰκοδέσποινα;

— Εἶναι ἀπλούστατα ἡ αἴθουσα, ποῦ θὰ δοθῇ τὸ τσαΐ.

Ἐχει μεταβληθῇ, ἐφόρσε τὴν καλλιτέραν τῆς περιβολήν, ἐστολίσθη μετὰ ἓνα-δύο bibelots ἀκόμη καὶ ἰδοὺ εἶναι ἐτοιμὴ νὰ δεχθῇ ἐκείνους, ποῦ θὰ πάρουν τὸ τσαΐ.

Μετὰ ὀλίγα λεπτά ἡ αἴθουσα ἐκείνη ἔχει πλημμυρίσει. Φρεσκοξυρισμένοι προγαστρον, κομπονεοί, κυρίαὶ μετὰ μεταξωτὰ καὶ μουσλίν, δεσποινίδες μετὰ μιάτια ἀνήσυχα, ποῦ ἐξερρευοῦν ὡς ἠλεκτρικοὶ προβολεῖς τὸν ὀρίζοντα, καὶ φλέγουν, μία κοινωνία ποικίλη, ἐξιδανικευμένη, ἐπιχαρῆς, ἔχει συγκεντρωθῇ ἐκεῖ. Εἰς τὴν χλιαρὰν ἐκείνην ἀτμόσφαιραν διασταυροῦνται ὅλα τὰ μύρα καὶ εἰς τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο διαξιφίζονται τὸ ἀργυρόχρο γέλιο τῆς κόρης, ἡ σιγαλὴ ὁμιλία τοῦ νέου, αἱ χειραψίαι τοῦ ἐνός, τὰ πειράγματα τῆς ἄλλης.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποῦ ἀνήσυχοι, ἐλεύθεροι, μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν περιφέρονται, ἀλλάσσουν θέσεις καὶ συνομιλητάς, ἔχουν ἀφήσει κάτω εἰς τὴν εἴσοδον, μαζὴ μετὰ τὸ ἐπανωφόριόν τους, καὶ ὅ,τι τοὺς συνδέει μετὰ τὸν ἀγῶνα, μετὰ τὸ ἐπάγγελμα, μετὰ τὴν παλαιούσαν κοινωνίαν.

Ἐκεῖ ὁ διπλωμάτης ὁμιλεῖ σοβαρῶς περὶ τοῦ κεντήματος ἐνὸς κιπούρ, ἡ οἰκοδέσποινα ἔχει ξεχάσει τὴν ἐριδα, ποῦ εἶχε στήσει μετὰ τὸν ἄνδρα τῆς τῶ προῖ, ὁ χρηματιστὴς δὲν φροντίζει πλέον διὰ τὸν ἐκπεσμόν τῶν ἀξιών του, καὶ εἰς δημοσιογράφος εἰς μίαν γωνίαν ὁμιλεῖ ἀπαθῆστατα περὶ... ἑκατομμυρίων.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κοινωνικὴν δαιδάλην, εἰς τὴν ὁποίαν ἀκούονται ριγιαστικὰ καλαμπούρια, ἀφελεῖς causeries ἢ φλογεραὶ ἐρωτικαὶ ἐξομολογήσεις, ἐκεῖ ἀκριβῶς, ὅπου πολλάκις ριζοβολοῦν φιλία, γεννῶνται περιπαθῆ αἰσθήματα, ποῦ ὀδηγοῦν εἰς τὸν Ὑμέναιον, ἢ ἀντιζηλῖαι καὶ μίση, ἐκεῖ οἱ περισσότεροι λησμονοῦν τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὅποιον ἦλθον: νὰ πιοῦν τσαΐ. Καὶ τὰ κύπελλά των ἐπιστρέφουν σχεδὸν πλήρη, πολλάκις ἄθικτα.

Τὸ τσαΐ ἐθυσιάσθη, διότι ἦτο μία πρόφασις. Καθὼς πρόφασις εἶναι καὶ ἡ ζωὴ...

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

Ἐξ γυναῖκες ἤμποροῦν νὰ ὁμιλοῦν συγχρόνως καὶ νὰ συνεννοοῦνται θαυμάσια, ἐνῶ δύο ἄνδρες οὐδέποτε θὰ τὸ κατορθώσουν.

Κανεὶς ποτε δὲν ἠγνόησε κανένα. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ παρατηρῶμεν τοὺς ἄλλους, δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ τοὺς ἀκούσωμεν. Ἐχομεν καιρὸν μόνον νὰ τοὺς ἐπικρίνωμεν.

Αἱ συμφιλιώσεις ἔχουσιν ἐνδιαφέρον ὅλος ἰδιαιτέρον, τὸ ὅποιον δέον νὰ μάθωμεν νὰ ἐκτιμῶμεν. Εἶναι ἐλαφρὰ ὑποτροπαί, ἐξ ὧν ἀναρρωνύει τις, ἐντελῶς πλέον θεραπευόμενος.

Ἡ διηγετικὴ ἐργασία τῆς ζωῆς μας εἶναι νὰ τρέψωμεν τὸν θάνατον, εἶπεν ὁ Μονταίγνιος.

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

‘Η δεσποινίς Νέλλη εκάθητο εις τὸ μικρὸν καὶ περιόμιπον σαλονάκι τῆς μόνῃ. Κάπως νευρική τὴν ὥραν ἐκείνην, ἔπαιζε μὲ τὰ φὰς-ά-μαίν, τὰ ὁποῖα ἐκρέμαντο ἀπὸ τὸν λαιμὸν τῆς μὲ χρυσὴν ἄλυσιν. Εἶχε τὸ βλέμμα ρεμβόν, ἐφαίνετο ἀναμύνησιν.

‘Η δεσποινίς Νέλλη, εἰκοσιπενταετής σχεδόν, εἶχε χάσει πολὺ ἐνωρίς τὸν πατέρα τῆς, δὲν ἐγνώρισε δὲ τὴν μητέρα τῆς, ἀποθανοῦσαν δύο ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τῆς θυγατρὸς τῆς. ‘Η ὄρφανή, κληρονομήσασα τοιοῦτοτρόπως δύο περιουσίας, ἀνετρέφετο ὑπὸ τὸς φροντίδας γηραιᾶς θείας. ‘Ητο καλὴ ἡ θεία ‘Αγγελική, ἀληθινὸς ἄγγελος διὰ τὴν ἀνεψιάν τῆς, ἀλλ’ εἶχε μίαν ἰδιοτροπίαν: ‘Ηθελε, πρὶν ἀποθάνῃ — ὡς ἔλεγε — νὰ ἴδῃ τὴν ἀνεψιάν τῆς νυμφευμένην. Τὰς τελευταίας δὲ αὐτὰς ἡμέρας ἡ πίεσις τῆς καλῆς θείας εἶχεν ἐπιταθῆ καὶ ἠναγκάσθη εἰς τὴν θέλησιν τῆς ἡ Νέλλη νὰ ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ ἐξέλεγεν ἐπὶ τέλος τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας τῆς.

Γύρω εἰς τὴν Νέλλην νέοι πολλοὶ προσεπάθουν μὲ κάθε τρόπον ν’ ἀπικτήσουν τὴν εὐνοίαν τῆς καὶ νὰ τύχουν κάποιου ἐνθαρρυντικοῦ μειδιάματος. ‘Η νεάνις πρὸς ὅλους ἐφαίνετο προσηνής, πρὸς ὅλους γλυκεία, ἀλλ’ εἰς οὐδένα ἔκαμνε διάκρισιν. ‘Εχόρευε μὲ τὸν ἕνα, συνωμίλει μὲ τὸν ἄλλον, ἐδέχετο ὑπομονητικὰ τὰς κολακείας τρίτου, ἀλλὰ μίαν πικρίαν ἐβασάνιζε τὴν καρδίαν τῆς: ‘Υπώπτευεν, ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ πρὸς αὐτὴν τρυφερότητες, ἡ τόσον ἀφειδῆς τὼν νέων ἐκτίμησις, οὐδαμοῦ ἄλλοῦ ἐστρέφοντο, παρὰ πρὸς τὴν προικὰ τῆς, τὴν ὁποῖαν προσεπάθουν μὲ αἰσθήματα νὰ ἐνθυλακώσουν. ‘Η δὲ πικρία αὕτη ἐβασάνιζε τώρα περισσότερον ἢ ποτὲ τὴν κόρην, διότι ἀκριβῶς τώρα ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξῃ σύζυγον.

‘Η Νέλλη ἔμεινε μερικὰ λεπτὰ μόνῃ, ὅτε ἡ ὑπῆρέτρια τῆς ἔφερον ἐν ἐπισκεπτῆριον ἡ νεάνις ἀνεγείρον ἐπὶ τοῦ μικροῦ τεμαχίου μπιστόλ: **Κωνσταντῖνος ‘Αφθονίδης.**

— ‘Ας εἰσέλθῃ, εἶπεν εἰς τὴν ὑπῆρέτριαν, μετ’ ὀλίγον δὲ νέος κομψὸς ὠδηγεῖτο πρὸ τῆς Νέλλης. Περιβολὴ ἀνεπίληπτος, εὐγένεια τρόπων ἐξεζητημένη, διέκρινον τὸν νέον ἐκεῖνον.

— Δεσποινίς, τῆς λέγει, θίγων ἐλαφρῶς διὰ τῶν χειλέων του τὴν δεξιάν τῆς κόρης, εἶμαι πολὺ εὐτυχής, διότι αὐτὴν τὴν στιγμὴν συναντῶμαι μὲ τὸν ἄγγελον τῆς καρδίας μου. Σεῖς εἰσθε δι’ ἐμὲ ὅτι τὸ ἄστρον δι’ ἕνα πλανηθέντα ὁδοιπόρον μὰς εἶσθε καὶ εἰς τὴν κόλασιν θὰ εἶμαι εὐτυχής...

‘Η νέα ἀφῆκε τὸν νέον νὰ ἐξαντληθῆ εἰς αἰσθήματα— ἔπειτα, στρεφόμενη ἀποτόμως, τοῦ λέγει:

— Καὶ τί θὰ ἐλέγετε ἂν ἐδεχόμην πρότασιν γάμου ἐκ μέρους σας;

‘Αντὶ ἀπαντήσεως ὁ νέος ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κόρης καὶ ἔλαβε τὰς χεῖράς τῆς. ‘Αλλ’ ἐκείνη:

— ‘Ελάτε, τοῦ προσέθεσε μὲ ἀστεϊότητα, μὴ βιάζεσθε, διότι δὲν ἠκούσατε τοὺς ὄρους μου.

— ‘Οποιοῦδήποτε καὶ ἂν εἶναι...

— Μὴ σπεύδετε πρὶν τοὺς ἀκούσατε.

— Δοιπόν;

— ‘Ιδοῦ: ‘Εχω μίαν μυστικὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἰδρῶσιν ἐν ἄσυλον διὰ τὰ ἐκθετα. ‘Η ἐπιθυμία αὕτη μὲ ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν μου καὶ θέλω δι’ αὐτὸ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μου νὰ γνωσθῆ καὶ ἡ δωρεὰ μου. Δοιπόν, μάθετε τί ζητῶ ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου: Τὴν ἡμέραν τῆς ὑπογραφῆς τῶν προικοσυμφώνων νὰ συνυπογράψῃ μὰς μου τὴν δωρεὰν ὅλης τῆς περιουσίας μου ὑπὲρ τοῦ ἄσυλου ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ τὸ ὄνομά μας...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τρέλλα! ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ Κωνσταντῖνος, παρατηρῶν τὴν Νέλλην κατὰ πρόσωπον.

— Τί τὰ θέλετε, εἶναι ἐπιθυμία μου τὴν ἰδιοτροπίαν δὲν θὰ μοῦ συγχωρήσῃ ἐκεῖνος, ποῦ μ’ ἀγαπᾷ;

— Μὰ δὲν ἐσυλλογίσθητε, ὅτι καταδικάζεσθε, ὅτι ἡ σημερινὴ σας θέσις...

— ‘Αψηφῶ τὰ πάντα, ἀπήντησεν ἡ Νέλλη μ’ ἀποφασιστικότητά, καὶ ἤλλαξε τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας.

Μετ’ ὀλίγα λεπτὰ ἐνόησεν ὁ Κωνσταντῖνος, ὅτι ὄφειλε νὰ ἀναχωρήσῃ. ‘Απεχαιρέτησε τὴν νεάνιδα μὲ τὴν εὐγενεστέρην χειραψίαν καὶ ὑπόκλισιν, δὲν παρέλειψε δὲ νὰ προσθέσῃ:

— Δεσποινίς, ἐλπίζω, ὅτι εἰς τὴν δευτέραν συνάντησίν μας ἡ μανία σας αὕτη θὰ μείνῃ μόνον ἀνάμνησις.

‘Όταν ἡ Νέλλη ἔμεινε μόνῃ, ἐμειδίασε καὶ ἐσκέφθη:

— ‘Ω! τὸν ἀφελῆ Κωνσταντῖνον! ἐλησμόνησε τὸν ἔρωτά του, ὅταν εἶδεν, ὅτι μὲ τὸν γάμον χάνεται καὶ ἡ προίξ.

Καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

Δὲν παρήλθον πολλὰ λεπτὰ καὶ ἡ ὑπῆρέτρια παρουσιάζει ἕτερον ἐπισκεπτῆριον. ‘Η κόρη ἀνεγνώσεν: **‘Αγησίλαος Κῶνος.**

— ‘Ας εἰσέλθῃ.

Εἰς νέος ἐμβῆκεν εἰς τὸ μικρὸν σαλονάκι τῆς δεσποινίδος, τῆς ἐθλίψε ζωηρῶς τὸ χεῖρ, τὸ ὁποῖον ἐκείνη τοῦ ἔτεινε, καὶ ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς κόρης. Κάποια στενοχωρία τὸν ἐβασάνιζεν. ‘Εσιώπα.

‘Η Νέλλη ἤρχισε πρώτη νὰ ὁμιλῇ:

— Κύριε ‘Αγησίλαε, συνητήθημεν πολλάκις εἰς χοροῦς, εἰς ἐκδρομάς, εἰς συναναστροφάς. Μίαν φορὰν μάλιστα ἐτολμήσατε νὰ μοῦ κάμετε καὶ ἐκδηλώσεις; ἤθελα νὰ ἐμάνθανα, ἂν ὅλα αὐτὰ εἶναι σοβαρά...

— Δεσποινίς, σὰς ἀγαπῶ, ἐψ.θύρισε μὲ πάθος ὁ νέος, σὰς ἀγαπῶ, διότι εἰσθε ὡραία, εὐγενής, ὑπέροχος καρδιά.

— Καὶ θὰ ἐδέχεσθε νὰ γίνω σύζυγός σας;

— Τὴν στιγμὴν, ποῦ θὰ ἤκουον τὴν συγκατάθεσίν σας αὕτην, θὰ ἐγινόμην ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

— Δοιπόν, κύριε, ἀκούσατε: Δὲν εἶμαι τόσον μικρὰ ὅσον μὲ φαντάζεσθε. ‘Εγνώρισά τὸν κόσμον ἀρκετὰ διὰ τὴν ἡλικίαν μου· δι’ αὐτὸ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ εἶμαι ἀπέναντί σας εἰλικρινής. Εἰσθε διατεθειμένος νὰ μ’ ἀκούσατε;

— Εὐχαρίστως, δεσποινίς.

— Κύριε, ἠγάπησα κάποιον πρό τινος. ‘Ο κύριος αὐτὸς μὲ ἠγάπα, ὁ ἀνὴρ αὐτὸς μὲ ἠπάτησε... Δὲν εἶμαι πλέον κόρη, προσέθεσε μὲ σιγαλὴν φωνὴν ἡ Νέλλη, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν.

‘Ο ‘Αγησίλαος τὴν παρετήρει κατὰπληκτος.

— Καὶ ὁ νέος αὐτὸς; ἠρώτησεν.

— ‘Ενυμφεύθη πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ἀπήντησεν ἡ νεάνις.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, δεσποινίς, ὅτι τὸν μισεῖτε βέβαια τὸν ἄθλιον αὐτόν, τὸν προδοτὴν...

— Τοῦναντίον τὸν ἀγαπῶ, ἀπήντησε βραδέως ἡ Νέλλη. ‘Αλλὰ τί μὲ τοῦτο; εἶμαι διατεθειμένη νὰ σὰς νυμφευθῶ, ἀφοῦ τὸ θέλετε. ‘Η προίξ μου εἶναι πολὺ ἀρκετὴ, ὥστε νὰ καλύψῃ τὸ σφάλμα μου, προσέθεσε ἀγερόχως ἡ κόρη.

— Δεσποινίς, ἡ προίξ σας, ὅσον δήποτε μεγάλη καὶ ἂν εἶναι, δὲν εἰμπορεῖ νὰ καλύψῃ ἐν σφάλμα μὰς κόρης. ‘Αλλ’ ὁ ἔρωτός μου τὸ καλύπτει, τὸ λησμονεῖ. ‘Εκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ, εἶναι ἡ πρὸς τὸν ἀπατεῶνα ἐκεῖνον συμπάθειά σας, τὴν ὁποῖαν ἐξακολουθεῖτε νὰ τρέφετε. ‘Ο ἔρωτός εἶναι ἐγωϊστῆς· δὲν παραδέχεται συμμετοχὰς καὶ μερίδια...

‘Η νεάνις ἔστρεψε τὴν ὁμιλίαν εἰς ἄλλα. Μετὰ τινα λεπτὰ ἀνεχώρει καὶ ὁ ‘Αγησίλαος.

‘Όταν ἡ νέα ἔμεινε πάλιν μόνῃ, ἔσπευσε εἰς τὸ μικρὸν τῆς γραφεῖον καὶ ἔγραψε δύο βραχείας ἐπιστολάς. ‘Η μία διητυνέτο εἰς τὸν ‘Αγησίλαον Κῶνον καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὸν Κωνσταντῖνον ‘Αφθονίδην.

‘Η πρώτη ἔλεγε:

« Συγγνώμην, φίλτατε κύριε. ‘Ο,τι σὰς εἶπα πρὸ ὀλίγου, ἦτο ἀπλή ἀστεϊότης, μίαν δοκιμασία. ‘Η Νέλλη εἶναι καθ’ ὅλα ἀξία τοῦ ἐρωτός σας καὶ σὰς ἀγαπᾷ, εἶναι δὲ εὐτυχῆς ἀποδεχομένη τὴν πρότασίν σας »

‘Η ἄλλη:

« Ἀξιότιμε κύριε. ‘Η εὐχή σας ἐξεπληρώθη. Πραγματικῶς ἤλλαξα γνώμην. Τὴν προίκα μου δὲν θὰ τὴν διαθέσω εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν ἴδρυμα, περὶ τοῦ ὁποῖου σὰς ἀνέφερον· θὰ τὴν δώσω ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου. Σὰς εὐχαριστῶ, διότι συνετέλεσατε νὰ ἀλλάξω γνώμην, εἰς ἐκδήλωσιν δὲ τῆς εὐγνωμοσύνης μου, πρῶτον εἰς σὰς ἀναγγέλλω τοὺς ἀρραβῶνάς μου μὲ τὸν κύριον ‘Αγησίλαον Κῶνον... »

K.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

‘Ηλθαν καὶ αὐτὰ μὲ τὴν σειράν τους. ‘Ηλθαν ὡς ὀπισθοφυλικὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, ὡς προάγγελοι τοῦ διαδόχου του, τοῦ φθινοπώρου τοῦ ἀσταθοῦς, τοῦ ἀπατηλοῦ εἰς κάθε ἀτμοσφαιρικὴν σταθερότητα.

Τὰ φιλοξενοῦν ἀπὸ ἡμερῶν μεγαλοπρεπέστατα αἱ βιτρίναι τῶν μεγαλειτέρων ἀνθοπωλείων καὶ, χαριέστατα διαλαλούμενα, τὰ περιάγουσιν οἱ πλανῶνται ἀνθοπῶλαι.

Δὲν διεκδικοῦν καμμίαν ἀξίωσιν εἰς μύρα καὶ εὐωδίας, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι δυνατόν διὰ τοῦτο νὰ θεωρηθῶν ἀπορριχθέντα καὶ ἀσήμιντα. ‘Επισύρουσιν τὴν προσοχήν, ἐπιβάλλονται μὲ τὴν ἀφθονίαν τῶν κομψῶν σχημάτων καὶ τὴν ποικιλίαν τοῦ χρωματισμοῦ των.

Χυτὰ περὶ τὸν μίσχον τους, σὰν λυμένα μετὰξίνα μαλλιά κόρης, ἡ συνεσφιγμένα εἰς ἀριστοτεχνικὴν στεφάνην, σκορπίζουσιν εὐμορφίαν, χάριν, ἔμπνευσιν.

Δὲν ἐξήλευσαν τὴν ἀρχοντίαν ἢ τὴν ἀκριβείαν τῆς ἀριστοκρατικῆς καμेलίας καὶ διὰ τοῦτο τὰ βλέπετε χαρωπὰ νὰ στολίζουσιν τὸ σιλόνι ἢ τὸ στήθος τῆς ἀριστοκράτιδος, χωρὶς ὅμως νὰ λείπουν καὶ ἀπὸ τὴν γάστρα πτωχικοῦ παραθύρου ἢ τὴν εὐτελεῆ ἀνθοδόχην συνήθους ἐστίας βιοπαλαιστοῦ.

Φαίνεται δέ, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνθήσεως των εἶναι συμβολικὴ καὶ ὅσον θέλετε σημαντικὴ.

Μὰς ἔρχονται τώρα, ὅποτε ἡ Φύσις, χρωκοπημένη ἀπὸ ἐξάντλησιν, ἀπὸ κουρασμόν, δι’ ὅσα ἐν ἀφθονίᾳ ἐσκόρπισεν καλοκαιρινὰ θέλητρα, καταλήγει εἰς τὸ ἐκνευριστικὸν φθινοπώρον, κατὰ τὸ ὁποῖον, ἀπὸ ζωογόνον ἠλιόλουσμα καὶ συγκινητικὴν χαρὰν, ἀπότομα μεταπίπτουσιν εἰς μουρμούραν διαρκοῦς βροχῆς, εἰς μολυβένιον κλαψιάρην οὐρανόν, ἢ ἄλλην ἀποπνικτικὴν ἀτμοσφαιρικὴν ἀνωμαλίαν.

Μὰς ἔρχονται, ὅταν κάθε φύσημα φθινοπωρινοῦ ἀνέμου στερεθῆ καὶ τὸ τελευταῖον σέλισμα τῶν δένδρων, τὰ φύλλα τους, τὰ ὁποῖα, ξηρὰ καὶ ἀχρηστα, θρυμματίζονται κάτω ἀπὸ τὴν πτέρναν τοῦ τυχόντος διαβάτου.

Καὶ εἰς τὴν Σαχάραν αὕτην τῆς ξηραμένης Φύσεως προβάλλουσιν ἀμίμητα εἰς χάριν καὶ κομψότητα.

Ποῖος ποτὲ δὲν τὰ ἐλαχτάρησε, δὲν τὰ ἐθώπευσεν, ὡς ἀπήχησιν τοῦ μυρωμένου καλοκαιριοῦ, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου μὰς ἀπεχαιρέτησεν;

Εἶναι εὐλογημένα καὶ εἰς τὴν ἀφθονίαν. Εἶναι τόσα, ὅσα θὰ ἦσαν ἀρκετὰ, ἀκόμη καὶ κατὰ δέσμας, νὰ στεφανώσουν τοὺς τάφους, οἱ ὁποῖοι θὰ καλύψουν τὰς ἐκατόμβας τοῦ μυριονέκρου πανευρωπαϊκοῦ πολέμου.

Εἰς τὴν ‘Ιαπωνίαν κυριολεκτικῶς τὰ λατρεύουσιν, ἀπὸ δὲ τὴν λατρείαν αὕτην, ἐκεῖ πρώτην φορὰν μὲ τὴν τέχνην ἐσχηματίσθησαν αἱ θαυμάσιαι ποικιλίαι καὶ ὁ ἀριστουργηματικὸς χρωματισμὸς των. Μήπως διὰ τοῦτο τὴν ‘Ιαπωνίαν ὁ Λωτῆ δὲν τὴν ὠνόμασε χώραν τῶν χρυσανθέμων;

Οἱ ‘Ιάπωνες, εἰς ὅλα των ἀκριβεῖς παρατηρηταὶ καὶ προοδευτικοὶ μελετηταί, οὔτε κατὰ τοῦτο διεψεύσθησαν. Μὰς ἐγνώρισαν τὰ τόσον καμαρωτὰ λουλούδια τῆς ἐποχῆς, ἀπαράμλλα εἰς τελειότητα καὶ λεπτότητα.

Καὶ ἐν τούτοις, οὔτε ἀπὸ τὰ συμπαθέστατα αὐτὰ λουλούδια ἐλείψεν ἡ παραγωγώσις καὶ ἡ ἀχαριστία. Τὰ ὠνόμασαν νεκρολούλουδα!...

‘Εάν, διότι μὰς ἔρχονται εἰς ἐποχὴν, ποῦ τὴν Φύσιν σκεπάζει νέκρα καὶ ἔλλειψις κάθε καλοκαιρινῆς εὐμορφιάς, ἴσως νὰ χωρῆ κάποια διὰ τοῦτο δικαιολογία.

Διότι, τοῦναντίον, σκορπίζουσιν ζωὴν, ἔμπνευσιν, εἰς ἐποχὴν, καθ’ ἣν ἡ Φύσις, σημειώνουσα ἕνα μέγαν σταθμόν, μὰς περικυκλώνει πτωχὴ καὶ παραπονεμένη, διότι, χωρὶς καμμιά εὐμορφίαν, στρέφει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸ περίλυπον μάτι τῆς, διὰ νὰ ἐπιδείξῃ κάποιον περίσσευμα ἀπὸ τὴν παλιὰ, τὴν ζηλευτὴν δόξαν τῆς.

Καὶ σπεύδουσιν πρὸς τοῦτο τὰ ὡραία καὶ συμπαθῆ χρυσανθέματα, τὰ ὁποῖα ἀπτελοῦν ἕνα συνεχῆ ὕμνον πρὸς ὅτι ὕμνησε τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐμορφίαν ἐνὸς ἀνθοσπαρμένου καλοκαιριοῦ.

‘Ας...

'Επιστράτευσις Ἀγγλων ἑθελοντῶν. Ἀποψις συνοικίας τοῦ Λονδίνου.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

— ● ἄ ἤτο τώρα, κ' ἐγὼ, ἡ μόνη κατάλληλος περίστασις, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ πόσον εὐεργετικὴ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι ἡ χειραφέτησις τῆς γυναικὸς.

— Μήπως ἔννοεῖται, ὅτι αἱ γυναῖκες χειραφετούμεναι θὰ ἰσρατολογουῦντο ἐπίσης, ἂν ὄχι διὰ τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός, τοῦλάχιστον διὰ τὰς βοηθητικὰς ὑπηρεσίας, καὶ ὅτι ἐπομένως οἱ μάχιμοι ἄνδρες θὰ διετίθεντο ὅλοι διὰ τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν βλέπω τὴν εὐεργεσίαν. Τούναντίον, ὁ πόλεμος θὰ ἦτο αἱματηρότερος, ἀφοῦ οἱ στρατοὶ θὰ ἦσαν περισσότεροι.

— Δὲν λέγε αὐτό. ἴσα-ἴσα φρονῶ, ὅτι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἔπρεπε ν' ἀποκηρύξωμεν ὅλος διόλου τὸν πόλεμον καὶ νὰ σὰς ἀφήσωμεν μόνους σὰς νὰ πεσοκόβεσθε. Ἄλλὰ φρονῶ, ὅτι ἡ γυναῖκα, ἔχουσα τὸ δικαίωμα νὰ ἔχη γνώμην καὶ ψῆφον, θὰ κατάρθωνεν, ἰδίως μετὰ τὸν σημερινόν πόλεμον, νὰ ἐπιφέρῃ πλήρη ἀνατροπὴν τῶν πολιτικῶν

θεσμῶν καὶ ἴσως-ἴσως νὰ καταργήσῃ καὶ ὅλος διόλου τοὺς πολέμους.

— Παρ' ὅλην τὴν θέλησιν ποῦ ἔχω νὰ σὰς πιστεύσω, κυρία μου, δὲν σὰς ἔννοῶ.

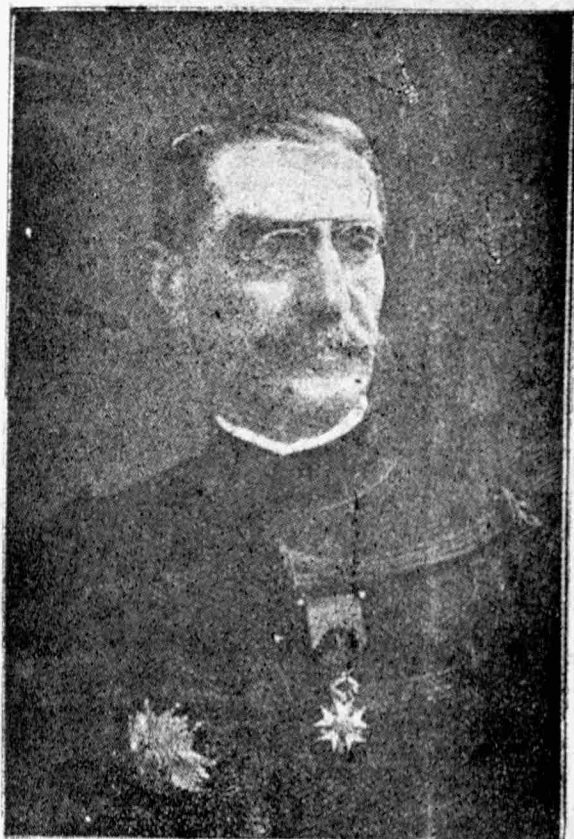
— Γιατί δὲν ἔχετε ἐμβαθύνει εἰς τὴν γυναικίαν ψυχὴν. Καὶ ὅμως αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη νὰ αἰσθάνεται βαθύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην τὰς μεγάλας πληγὰς τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡθελήσατε ποτὲ νὰ σκεφθῆτε τί θὰ εἶναι ὁ κόσμος ἀμέσως μετὰ τὸ κλείσιμον τῆς εἰρήνης; Ἐγὼ ἀπὸ τώρα τὸ σκέπτομαι καὶ ὑποφέρω. Ἡ καταστροφὴ θὰ εἶναι γενικὴ. Ἀπὸ παντοῦ, ὅπου θὰ ἔχη περῆσιν ὁ ἀμείλικτος θεὸς τοῦ πολέμου, ἡ γῆ θὰ ἔχη μεταβληθῇ εἰς κόλασιν. Σπίτι δὲν θὰ ἔχει μείνη, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε κῆπος. Ὁ μαθρὸς κατάλογος τῶν νεκρῶν, τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ κομβολόγι τῶν νεκροκεφαλῶν, ποῦ θ' ἀσπρίζουν πεταγμέναι σ' ἀγνωστὰς γωνίας, ἀτελείωτος, βαρὺς, τρομαρὸς. Καὶ ὅταν ὁ στρατιώτης, ποῦ θὰ ἔχη τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπιζήσῃ, ἴσως ἀκρωτηριασμένος μάλιστα, θὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρικὴν γωνίαν, θὰ εὖρη τὸ σπιτάκι του σωρὸν ἐρειπίων, τὰ παιδάκια του πεθαμένα ἀπὸ τὴν πείναν, τὴν γυναῖκά του χαμένην, τὸ χωράφι του ἀνεσκαμμένον μὲ τ' ἄγρια χοιτάρια, σκεπάζοντα τὸ μέρος, ποῦ τοῦ ἔιδεν ἄλλοτε τὴν συντήρησιν...

— Ὅχι δά, κυρία μου, τόσο τραγικὰ!...

— Πιπακακαλῶ, παρακαλῶ, μὴ μὲ διακόπτετε.

Νομίζετε, ὅτι ὁ στρατιώτης, ποῦ περιέγραψα, θὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ ὑψώσῃ φωνὴν διαμαρτυρίας γιὰ τὴν καταστροφὴν του; Σὰς φαίνεται πῶς θὰ σκεφθῇ ποτέ του νὰ ἔννοησῃ, ὅτι ὅσον καὶ ἂν γυρῆ νικητὴς ἀπὸ τὸν πόλεμον, δὲν πάυει νὰ εἶναι ὑποχέριος καί, ὅτι, γιὰ νὰ νικήσῃ πραγματικῶς, πρὸς πρῶτα πρῶτα ν' ἀρχίσῃ τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν ἀρχῶν του; Ὅχι! Κανείς σὰς δὲν θὰ τὰ σκεφθῇ αὐτὰ τὰ πράγματα. Θὰ ὑποκύψετε, ὅπως ὑποκύψατε ἕως τῶρᾶ μὲ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀδυναμίας σας. Ἐ! λοιπὸν σὰς βεβαιῶ, ὅτι αἱ γυναῖκες, ἐὰν εἶχαν δικαίωμα νὰ μιλήσουν καὶ ν' ἀπαντήσουν, θὰ ἔκαμαν ἐκεῖνο, ποῦ δὲν εἴπατε εἰς τῶν νὰ κάμειτε σεις. Ἐμπρὸς στὰς γκρεμισμένας καὶ κατεστραμμένας οἰκογενειακάς τὸν ἑστίας αἱ γυναῖκες θὰ μεταβάλλοντο εἰς θηρία. Καὶ θὰ ἐβλέπατε τότε ἕνα νέον πόλεμον, τρομακτικώτερον ἀπὸ τὸν πρῶτον, νὰ σαροῦν θρόνους καὶ πολιτεύματα καὶ θεσμούς καὶ νόμους. Γιὰ νὰ γείνουν ὅμως ὅλα αὐτὰ, καθὼς σὰς εἶπα, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν δικαίωμα ψήφου, νὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς πολῖται σὺν κ' ἑσᾶς. Τώρα, καὶ ἂν φωνάξωμεν, ποῖος θὰ μὰς ἀκοῦσῃ; Κανείς.

Μοῦ ἐφάνη πῶς εἶδα κάποιον δάκρυ νὰ λαμπυρίζῃ στὸν κανθὸν τοῦ ὠραίου ὀφθαλμοῦ τῆς χαριτωμένης κυρίας. Ἦταν ὁ πόνος γιὰ τὰ κακὰ ποῦ ἤσθάνετο, ὅτι θὰ συμβοῦν, ἢ λύπη διὰ τὴν γυναικίαν ἀδυναμίαν;

‘Ο στρατηγός Γκαλλιένι
Στρατιωτικός Διοικητής των Παρισίων.

! — Μοῦ ἐπιτρέτετε, κυρία μου, νὰ προβάλω μίαν ἀντίρρησην; Δὲν ἔχετε, πράγματι, τὸ δικαίωμα τοῦ θέλειν, ὅπως τὸ ἔχομεν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες. Ἔχετε ὅμως μίαν ἄλλην δύναμιν πολὺ μεγαλειότεραν. Τὴν δύναμιν τοῦ νὰ πείθετε τὸν ἄνδρα νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλετε. Δὲν σᾶς φαίνεται, ὅτι αὐτὴ ἡ δύναμις θὰ κατῴρθωνε πολλὰ πράγματα, ἂν ἐφηρμόζετο ὅπως καὶ ὅπου πρέπει; Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος, βασιλεὺς ἢ αὐτοκράτωρ, πατριόκιος ἢ πληβείος, ὁ ὁποῖος θὰ ἤμποροῦσε νὰ διαφύγῃ τὴν ἐπίδρασίν σας; Ἀντὶ νὰ μάχεσθε σεῖς αἱ γυναῖκες γιὰ τὸν ἄγωνα τῆς χειραφετήσεως, θὰ ἦτο εὐκολώτερον νὰ συνασπισθῆτε γιὰ τὸν ἄγωνα τῆς πειθοῦς. Μιά ματιὰ σας γελαστικὴ, ἓνα γέλιο σας ἐνθαρρυντικόν, ἓνα μισόκλεισμα βλεφάρου καὶ ἐν ἀνάγκῃ μισὸ δάκρυ, θὰ κατῴρθωναν πολὺ περισσότερα πράγματα ἀπὸ ὅλες τῆς βόμβες, καὶ ῥίχνουν αἱ ὁπαδοὶ τῆς Μίσεως Παγκροῦστ. Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι τότε θὰ ἐγένετο ὅ,τι σεῖς θὰ θελήσετε. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀπὸ τῶρα ὑποτάσσομαι.

Δάμων!

‘Ο Γάλλος στρατηγός Δε - Καστελνώ.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Πάει κι' αὐτὴ ἡ ἑβδομάς· στὸ κατρακύλισμά της, θριάμβων ἐνωτίσθημεν, πολεμικὰ χαμπέρια, ποῦ σ' ἀναγκάζουν, ἀδελφέ, τ' αὐτιά σου νὰ τὰ φράττης·
καὶ μὲ τὰ δύο σου χέρια...

Νεκροὶ σαρώνονται στὴ γῆ, καὶ πάλιν ἀναστήνουνται, στρατεύματα, ποῦ ξεύραμε ὡς αἰχμαλωτισθέντα, τὸ σκάνουν ἐξαφνα ποῦ λές, ξανά στὴ μάχῃ χύνονται, ὡς μαρτυροῦν περιφανῶς τὰ ἀνακοινωθέντα.

Νικοῦν οἱ μέν, μὰ μαζὺ νικοῦν κι' οἱ δέ, σαρώνουν οἱ μέν, μὰ φαίνεται καὶ οἱ δέ, κι' ἀπ' τοὺς θριάμβους των αὐτοῦς, ποῦ φαίνονται κοινοί,
μόνο ἔμεῖς, μὰ τὸ Θεό, δὲν ξεύρουμε τί γίνεται!

Λυσσώδεις, μυριόνεκροι, αἱ μάχαι παρελαύνουν, σπάνουν γραμμὲς οἱ δυνατοί, κι' οἱ ἄλλοι εἰσβαλόντων, καθένας δὲ μονάχος του ὡς τροπαιοῦχος κρίνεται, καὶ μόνο ἔμεῖς, μὰ τὸ Θεό, δὲν ξεύρουμε τί γίνεται!

Ἐπῆλθεν ὑποχώρησις; θὰ πῆ ποῦ ἀλλάσσουν σχέδια... μαζὺ των φέρουν τὴν ντροπὴν, μαζὺ καὶ τὴν ἀνάιδεια. Σὲ τοῦτον τὸν μέγαν τὸν πόλεμον, ἀδελφοί, τρισευτυχεῖς οἱ ὄντες ἐκ γενετῆς κωφοί... Τὸ ψέμμα κ' ἡ ἀλήθεια στὸ κάθε στόμα μαίνεται, καὶ μόνο ἔμεῖς, μὰ τὸν Θεό, δὲν ξεύρουμε τί γίνεται!

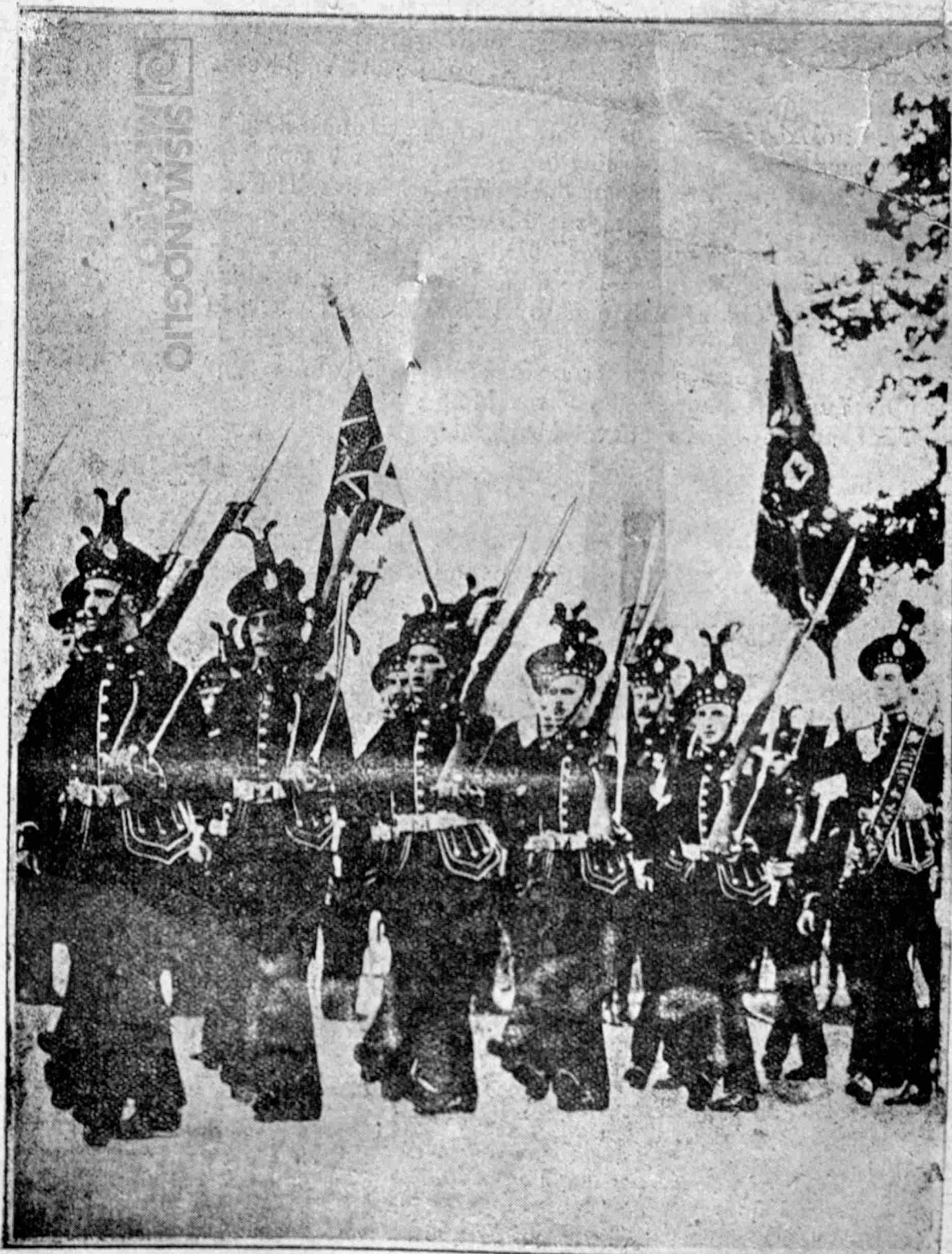
Τί πόλεμος, καλὲ Θεέ! σκοτάδι καὶ μυστήριον!... μεγάλα κατορθώματα ἐβγήκαν στὸ πρατήριον!... Καθεὶς τὰ παίρνει μετρητοῖς καὶ γαιριῶν σεμνύνεται, ἀλλά, στὸ κάτω τῆς γραφῆς, δὲν ξεύρουμε τί γίνεται!

Κόψτε κλωνάρια τρυφερά καὶ δάφνες μυρωδάτες καὶ στεφανώστε μέτωπα, σινάμα δὲ καὶ πλάτες... Ποιὸς τάχα νᾶναι ὁ νικητῆς καὶ ποιὸς ὁ νικημένος; ἔτσι κἀνεὶς σας, βρὲ παιδιά, δὲν θ' ἄβγη γελασμένος. Ὅ,τι κι' ἂν λέν, πιστεύετε καὶ ξεροκαταλίνετε... γιὰτι κι' αὐτοί, μὰ τὸν Θεό, δὲν ξεύρουν τί τοὺς γίνεται!

Συρίζουν τὰ μυδράλια καὶ τὸ κανόν' ἀστράφτει, μὰ πᾶν ἢ σφαῖρες στ' ἄδικα, καὶ δὲν τρυπᾶνε στή-
[θεια...]

Παραμερῆστε, Χριστιανοί, ἔμπροστίαν στὸ νεκροθάφτη: περνεῖ τὸ θῦμα τὸ τρανόν, ἢ δόλια ἢ... Ἀλήθεια! Μπρὸς τὸν μέγαν τῆς νεκρό, τὴν κεφαλὴν σας
[κλίνετε]
κι' ἀνάθεμά με, ἀδελφέ, ἂν ξεύρουμε τί γίνεται!

Γέρπυλδος.

Σκῶτοι στρατιῶται.

Κατόπιον ύψιγον και οι γονείς του Όλιβιέ. Τόν εΰρον με την ιδίαν αποκρουστικήν θέαν, την οποίαν ειχεν εις τόν οικίσκον. Είς χωροφύλαξ περιμένεν ακόμη εις την γωνίαν του δωματίου.

— Τί γνωρίζεις; τόν ηρώτησεν ο μαρκήσιος.

— Είχομεν ένταλμα συλλήψεως κατά του κ. Όλιβιέ και τόν εξητούσαμεν. Σήμερον τό πρωτό, περί τά εξημερώματα, όταν έπερνούσαμεν τό δάσος, είδομεν τόν κ. Ίάκωβον να βγαίνει από ένα έρημοσπιτο και να παραμιλή εις τό σπιτάκι αυτό είδαμεν κατόπιον να έμβλινή ή δεσποινίς Ίσαβέλλα. Έπεριμέναμεν αρκετά, αλλά δέν την είδαμεν να βγαίνει. Την ηΰραμεν χαπλωμένην δίπλα εις τό πτώμα του Όλιβιέ. Όταν την ηρώτησαμεν, μάς ειπε: «τόν έσκότωσα έγώ, διότι με ήπάτησε»· συνελάβομεν τότε την Ίσαβέλλαν και την ώδηγήσαμεν εις τόν ανακριτήν.

Είς τά λόγια αυτά του χωροφύλακος ο μαρκήσιος και ή Κλοτίλδη άλληλοσκυταχθήσαν κατάπληκτοι.

— Η Ίσαβέλλα, έσκέπτοντο, έρωμένη του Όλιβιέ! και δολοφόνος του! Όποιον δράμα! όποϊον μυστήριον!

Μόνος ο Ίάκωβος δά ήδύνατο να τό διαλευκάνη.

Έν τούτοις και εκείνος εξηκολούθει να μη αντίλαμβάνεται τίποτε, να παραληρή.

Ο Μώβ πολλάκις επεχείρησε να τόν ερωτήση, αλλά δέν κατώρθωσε τί ηρώτησε τότε την μαρκησιάν δια τας σχέσεις του υιού της με την Ίσαβέλλαν και τόν μαρκήσιον δια τά δύο πολύκροτα. Η Κλοτίλδη εξήφρασε την ιδέαν, ότι, εκτός της αδελφικής οικειότητος, ούδέν έτερον συνέδεε την Ίσαβέλλαν και τόν Όλιβιέ. Ο δέ μαρκήσιος έβεβαίωσε, ότι τό έν πολύκροτον, εκείνο που ειχεν ζλας τας σφαιρας του, ίννηκεν εις τόν Όλιβιέ, και τό άλλο, από τό όποϊον έλειπε μία σφαίρα, ήτο του Ίακώβου.

Η Ίσαβέλλα όμως εξηκολούθησε να επιμένη εις την ένοχήν της και μίαν ήμέραν μάλιστα ηρώτησε τόν Μώβ:

— Τί περιμένετε λοιπόν δια να με καταδικάσετε;

Ο ΓΙΑΥΛΟΣ ΠΟΥΝΙΣΤΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΤΣ

Νοέμβριος 18**

«Όραία μου Νατάλια!

• Έπειδή τίποτε εις αυτόν τόν κόσμον δέν είναι τυχαίον, άλλ' άπ' έναντίας όλα είναι μοιραία και πεπωμένα, όφειλομεν να παραδεχθώμεν και ήμεϊς, ότι ή φιλία μας και ή αγάπη μας δέν θα δύσουν ποτέ. Άφοϋ ήτο μοιραίον να γνωρισθώμεν, άφοϋ ήτο μοιραίον να Σ' αγαπήσω όπως Σ' αγαπώ, διατί τάχα να μη ήναι επίσης μοιραίον να μη χωρισθώμεν ποτέ;

• Και επί τέλους, διατί να χωρισθώμεν; Ποϊον κακόν ήμπορει να προέλθη από την φιλίαν μας, φιλίαν ειλικρινή, άμερόληπτον, και πρό παντός άφιλοκροδή;

• Κάθε πράγμα εις την αρχήν του παρεξηγείται κατά τό μάλλον και ήτον εις αυτόν τόν κόσμον. Κατόπιον όμως, σ' έν τώ χρόνω, συνειθίζεται και επί τέλους θεωρείται πολύ φυσικόν. Ποία μεταβολή εις έν οϊονδήποτε καθεστώς δέν επιφέρει κάποιαν, μικράν ή μεγάλην, άνωμαλίαν και άναστάσεων;

• Άλλ' ο γενναίος άνθρωπος πρέπει πρωτίστως να έχη έμπιστοσύνην εις εκείνην, την οποίαν αγαπώ, έμπιστοσύνην άπόλυτον και διαρκή, μάλιστα δε, όταν θεωρή τόν έαυτόν του έχοντα όπωσδήποτε δικαιώματα και επί της ιδιότητος της αγάπης. Εκείνος, ο όποϊος δέν έμπιστεύεται εις κανένα, δέν είναι άξιος να τόν έμπιστεύεται κανείς· ο δέ νομίζων άλλως κοινός ανθρώπινος κακοός είναι. Α ποίος

• Ναί! Είναι άληθές, ότι τας μεγαλειτέρας απογοητεύσεις έφεραν πάντοτε αι μεγαλειτέρας έμπιστοσύνας. Άλλά και έμπιστοσύνη από έμπιστοσύνην έχει πάντοτε μεγάλην διαφοράν, όπως και απογοητεύσεις από απογοητεύσειον.

• Άίφνης, ποία απογοητεύσεις είναι δυνατόν να Σέ περιμένη άπ' έμένα; Έάν εκτιμάς την φιλίαν μου, όπως έγώ εκτιμώ την ιδιότην Σου, ή φιλία μας είναι άσφαλώς εξηφαλισμένη. Έάν, επίσης, έμπιστεύσαι εις τόν έρωτά μου, τόν μέγαν και άπεριόριστον αυτόν έρωτα, τόν όποϊον μου έχεις έμπνεύσει, κολακεύομαι να φρονώ, ότι κάθε άλλο, παρά απογοητεύσεις δύναται να Σ' επιφυλάττη ο έρωας μου. Τί σε πειράζει, εάν Σέ αγαπώ; Και τί Σέ κουράζει, εάν θέλω να Σου τό λέγω;

• Σέ αγαπώ, διότι δέν ήτο δυνατόν να μη Σέ αγαπήσω, διότι μου επέβαλες ούτως ειπείν τόν έρωτά Σου, διότι είσαι όραία, διότι έχεις όλα τά προσόντα και δέν Σου λείπει τίποτε! Σέ αγαπώ, όπως αγαπώ κανείς κάθε τι, τό όποϊον είναι απαραίτητον δια την ζωήν του. Δέν είναι περιεργον εάν Σέ αγαπώ. Τό περιεργον θα ήτο εάν δέν Σ' αγαπεθοσα. Θα είχες τότε όλον τό δικαίωμα να ερωτήσης:

• — Άπό τί είναι καμωμένος αυτός ο άνθρωπος; Δέν έχει αντίληψιν του καλ.θ, αισθησιν του όραίου;

• Ότι Σου άρέσει, Νατάλιά μου, ο έρωας μου, δέν υπάρχει άμφιβολία! Και διατί τάχα να μη Σου ήναι άρεστός, άφοϋ είναι τόσον ευγενής;

• Διατί όμως μ' έδωκε; προσχθές να έννοήσω, ότι τας επιστολάς μου αύτάς τας θεωρής μάλλον ως φιλολογικά κατασκευάσματα;

• Και μολαταύτα, υπάρχει άρά γε φιλολογία όραιοτέρα από εκείνην, την οποίαν αισθάνεται πρωτίστως κανείς και κατόπιον αποδίδει; Όσον περισσότερο έμπνευσμένος είναι ο Έρως, τόσον περισσότερο και ευγενής είναι και Ιδωδής.

• Αγαπώ τόν έρωτά μου, διότι είναι έργον άποκλειστικώς Ιδικόν μου, διότι μόνος μου τόν έφερα εις νησίον Σου, διότι κανείς και τίποτε δέν έμεσο-

— Την θεραπείαν του Ίακώβου.

— Τί; ο Ίάκωβος είναι άσθενής;

— Έχασε τό λογικόν του.

— Θεέ μου! έρώναξεν ή κόρη, συνάπτουσα τας χείρας.

• Ο Μώβ, πρό της επιμόνου όμολογίας της κόρης, έμενεν ένδοιαστικός. Και περιμένε να ριφθή περισσότερο φώς εις τό μυστήριον.

Παρήλθον μερικά ήμέραι. Η Ίσαβέλλα εξηκολούθει να μένη φυλακισμένη, ότε παρουσιάσθη εις τόν ανακριτήν ο Ίάκωβος· ήτο ώχρός, με όφθαλμούς θολούς, και καταβεβλημένος.

• Ο Μώβ τόν υπεδέχθη με χαράν.

— Έμαθα, ήσχισε να όμιλή ο νέος, ότι πολλάκις με εξητήσατε και μ' έρωτούσατε περί του δράματος. Έγώ όμως δέν ήμην εις θέσιν να σάς άπαντήσω. Σήμερον είμαι καλλίτερα, άν και δέν άνέλαβον τελείως· ήλθον λοιπόν να τεθώ εις τας διαταγάς σας.

— Και τί ξεύρετε, κύριε Ίάκωβε, να μου ειπήτε;

• Ο Ίάκωβος έσηκώθη, ύψωσε την φωνήν του και ειπε:

— Κύριε Μώβ, άν είχατε αδελφόν κλέπτην, αδελφόν πλαστογράφον και δολοφόνον, τόσον δε δειλόν, ώστε ν' αφήση να κατηγορηθή ο πατήρ του άδίκως, τόσον άνανδρον, ώστε να μη έχη τό θάρρος ν' αποθάνη, ένω ή δικαιοσύνη τόν κατεζήτει, σεις τί θα έκάμετε;

— Θα τόν ίκέτευον να αποθάνη.

— Και άν, άνάνδρος πάντοτε, ήρνεϊτο;

— Θα του έδιδον τό όπλον εις την χείρα.

— Και άν εξηκολούθει πάντοτε ν' άρνήται;

— Δέν γνωρίζω πλέον τί θα έκαμνα, άπήνησεν ο ανακριτής.

— Λοιπόν, κύριε, συμπληρώνω έγώ: θα του έκρατούσατε τό χέρι δια να τόν έμποδίσετε ν' απορρίψη τό όπλον, θα άνθίστατο, θα έπαλαίετο μερικά δευτερόλεπτα, και ο Θεός, ο όποϊος βλέπει και έννοει τά πάντα, θα έκαμνε να εκπυροσκοπήση τό όπλον, χωρίς να γνωρίζετε άν ή σκανδάλη επίεσθη από τόν δάκτυλόν σας, ή ή άπελπίσια και τό όνειδος του ένόχου συνεπλήρωσαν τό γεγονός.

— Ίσως! άπήνησεν ο ανακριτής.

— Λοιπόν, γνωρίζετε τά πάντα, κύριε Μώβ. Η Ίσαβέλλα δέν είναι ένοχος! . . .

• Ο Μώβ επροχώρησε προς τόν Ίάκωβον.

— Κύριε Ίάκωβε, του ειπε, σάς έννοώ πληρόστατα και σάς δικαιολογώ. Είσθε άπηλλαγμένος πάσης κατηγορίας.

• Ο Ίάκωβος ξεερράγη εις λυγμούς.

Μίαν ώραν μετά ταύτα ο άξιωματικός εύρίσκατο εις τόν Πύργον· ή Ίσαβέλλα, αποφυλακισθείσα, εις τό πλευρόν της αδελφής της.

(άκολουθεί)

• Αγαπώ τόν έρωτά μου, διότι, μόλις ήλθε κ' έκτόπησε την θύραν της καρδίας Σου, ούδεμίαν εύρεν αντίστασιν δια να την άνοιξη, διότι Σου έφερε κλάδον έλαίας, και εις άντάλλαγμα, έκόμισε και προς έμέ δάφνης στέφανον.

• Αγαπώ τόν έρωτά μου, διότι τόν ήγάπησες και Σϋ, διότι δέν τόν απέδιώξες, αλλά μου τόν απέστειλες άμέσως, άγγελον χαράς, με την παραγγελίαν να φέρη κ' έμένα πλησίον Σου.

• Αγαπώ τόν έρωτά μου, διότι Σϋ είσαι ο έρωας μου, διότι δια του έρωτός μου έγινες Ιδική μου, και διότι είσαι όραία, όπως ο έρωας μου, και ευγενής, όπως αυτός.

• Υγιάινε, Νατάλια! όραία μου φίλη! Είναι άληθές, ότι παρημέλησες όλίγον τόν έρωτά μου. Άλλ' ο έρωας μου δέν Σέ παρημέλησε. Σέ περιμένει με την ιδίαν πάντοτε στοργήν, με την ιδίαν άφοσίωσιν και πίστιν. Άκαμάτος και άπεριόριστος, θα Σου δώση και πάλιν νέαν και άπεριόριστον άκμήν. Θα τόν εβρης εις την θέσιν, πιστόν και άφοσιωμένον, άνεξάντητον και σταθερόν, δια να Σέ δουλεύση και να Σέ περιποιηθή, και θα τόν αγαπήσης, όπως και πριν. Έχει τόσα πολλά πράγματα ακόμη να Σου ειπή! . . .

• Και όταν, μετ' ού πολύ, Σ' επανίδη και πάλιν, και, όποκλινίστατος, παρατάξη, εμπρός εις τά όραία πόδια Σου, την σωρείαν αυτήν των τρυφερών οσλίδων, θα Σου ειπή με την διακρίνουσαν αυτόν ειλικρινείαν και παρησίαν:

• — Βλέπεις, Νατάλια; Δέν Σέ λησμονώ. Δέν άφίνω στιγμήν να περάση χωρίς να Σέ σκέπτομαι, χωρίς να Σέ παρακολουθώ, χωρίς να κάμνω κάτι τι για Σένα. Άλλ' ούτε και μνησικακώ, διότι μ' άφίνεις άποσφραμισμένον και έρημον. Κάθε φοράν που Σέ βλέπω, λησμονώ τό παρελθόν, και ρίπτουμαι άκάθεκτος δια να Σέ λατρεύσω και πάλιν, όπως και πριν Σ' έλάτρευα. Όπως ποτέ δέν έπαυσα και δέν θα παύσω να Σέ λατρεύω και να Σέ προσκυνώ!

(Μετέφρασις)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΗΛΙΣΚΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητής εν τή Ρωσική Σχολή.

Όμας μελών και προσκεκλημένων του εν Κων/πόλει Συλλόγου Υ. Μ. Ο. Α. επί τη έπετείω της ίδρύσεως αυτού. Φωτογραφία ληφθείσα παρά του κ. Μ. Καλουμένου.

ΣΤΡΟΦΕΣ

Στην 'Ασμοδαία.

Έκλάψαμε με πόνο την αγάπη μας και γείναν ποταμοί τα δάκρυά μας, να πνίξουνε την φλόγα που γιγάντινε άκοίμητη, τρανή, μες στην καρδιά μας.

Μα και νεκρή άκόμη ή αγάπη μας σκορπίζει γύρω τόσα - τόσα μύρα, που και ο' αυτά μονάχα ξαναρίσκουμε την εύτυχία, που μ'ας φθόνησεν ή μοίρα.

Θα βρούμε πάλι την χαρά και την απόλασι ος ξένα χείλη, ος άγκάλη ξένη. Μα ή χαρά αυτή δεν θα είναι πειο γλυκύτερη από την ένθύμησι του πόνου, που μ'ας μένει.

Μ. ΑΦ.

ΕΜΠΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΒΙΚΟΣ ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Πέραν, παραπλεύρως της Σάντα - Μαρίας.

Το μόνον δημογνές κατ'άστημα, το όποιο άμιλλάται προς όλα τα ευρωπαϊκά δια την

φιλοκαλαν, κομψότητα, καλαισθησίαν.

Το μόνον, το όποιο έχει τα ωραιότερα, τα στερεώτερα

ΑΓΓΛΙΚΑ και ΓΑΛΛΙΚΑ ΡΦΑΣΜΑΤΑ.

Ίδιαίτερον τμήμα γυναικείων ένδυμάτων.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Έκκλ. 'Αλήθεια'. - Από της παρελθ. έβδομάδος επανέλαβε την έκδοσιν αυτού το έπίσημον του Οίκουμ. Πατριαρχείου όργανον, ή 'Έκκλησιαστική 'Αλήθεια', την επανέκδοσιν της όποίας γηθοσύτως χαιρετίζομεν.

Νέον θεωρητικόν της Μουσικής. - Προνοία πατριαρχική, ή Έκκλησιαστικός Μουσικός Σύλλογος διόρισε δωδεκαμελή Έπιτροπήν προς συμπλήρωσιν του έργου της κατά το 1881 εργασθείσης έν τοις Πατριαρχείοις Μουσικής Έπιτροπής. Η έπιτροπή άπετελέσθη εκ του Μ. Πρωτεκδικου κ. Γ. Παπαδοπούλου, ως προέδρου, και των κυρίων Γ. Λιανοπούλου και Στ. Βραχάμη, καθηγητών των μαθηματικών, του μουσικολόγου κ. Γ. Δ. Παχτίκου, του Ιερέως Θεοδώρου Θαΐδου, του Ιατρού κ. Ν. Βασιλειάδου και των μουσικοδιδασκάλων κυρίων Ι. Ναυπλιώτου, πρωτοψάλτου της Μ. Έκκλησίας, Νηλέως Καμαράδου, Γ. Πρωγάκη, Βασ. Όνουφριάδου, Φωτίου Παπαδοπούλου και Θεοφ. Εύμορφοπούλου.

Κοινότης Χαλκηδόνας. - Την παρελθ. Κυριακήν μ'ας έδόθη εύκαιρία ν' ακούσωμεν τον δεξιόν ψάλτην του μητροπολιτικού ναού της Άγίας Εύφημίας. Έχουσι δίκαιον οι ένορῖται να είναι κυριολεκτικώς μαγευμένοι με την τέχνην και την γλυκύτητα της φωνής του. Ο κ. Νικόλαος Μαυρόπουλος είναι καλλιτέχνης εις το είδος του. Τα θερμότερά μας συγχαρητήρια. - Γκ.

Μνημόσυνον. - Αύριον, Κυριακήν, 19 τρέχοντος, τελείται έν τῷ εν Φαναρίῳ Πατριαρχικῷ ναῷ το τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον της άτυχούς Σοφίας Ι. Βογιατζή, της τοσοῦτον προσώρως υπό του Χάρωνος άφαρπαγείσης έφ' ή παρακαλοῦνται πάντες οι τιμώντες την μνήμην της, όπως παραστώσιν εις την έπιμνημόσυνον ταύτην τελετήν. - Κ.Κ.

Εις τα Έθνικά μας Κατάστηματα. - Αφορμή φιλικού καθήκοντος μ'ας έκαμε να έπισκεφθώμεν τον μικρόν υῖόν του φίλου κ Γ. Πετροπουλιάδου, ύποστάντα έγχείρισιν εις τα έν Γεδή-κουλέ Έθνικά μας Νοσοκομεία. Όπως όλοι και ήμεις έθανμάσαμεν δι' ό,τι τέλειον και άμεμπτον από πάσης άπόψεως άπαντ' εις αυτά. Άτυχώς άλλοι μ'ας έχουν προλάβει εις την έξαρσιν της παραδειγματικής προθυμίας και άφοσιώσεως όλου του έν αυτοίς προσωπικού, από του άνωτάτου μέχρι του κατωτάτου. Άλλά, δια να συμπληρωθῇ το όλον τέλειον, έχρειάζετο, φαίνεται, να εύρεθῇ και ή άοχινοσοκόμος, ή όποία με το όνομά της Ούρανία, συμβολίζει μίαν καθ' όλα ούρανίαν και άγγελικήν, άν θέλετε, άδελφήν παρήγορον των αυτόθι άσθε-

νων. Μετ' αυτήν έρχεται άλλη πολύτιμος και άφοσιωμένη νοσοκόμος. ή δεσποινίς Ζωή, ή όποία δίδει πράγματι ζωήν εις κάθε, τον όποιον εις το λαμπρόν μας άουλον στέλλει ο πόνος άνιασῆς νόσου. Και προς συμπλήρωσιν έρχεται ή δεσποινίς Σουλτάνα, με καλοκαγαθίαν και προθυμίαν, την όποίαν μόνον ως δώρον σουλτανικόν είναι δυνατόν να έπιτύχη κανείς. Τι άλλο, παρά ή πολυσημάντος αυτή τριάς ήτο δυνατόν να γλυκάνη την ζωήν των τόσων εκεί σωτηρία άναμενόντων ταλαιπώρων όντων; - Α.

Ποδοσφαιρικοί άγῶνες. - Την παρελθ. Κυριακήν προσεκληθή υπό του εν Πέραν Ποδοσφαιρικού Συλλόγου 'Απόλλων' ο έν Μεγάλοφ Φεύματος 'Αθλητικός και Ποδοσφαιρικός Σύλλογος 'Αρης' έν τῷ εν Βαφεοχωρίῳ στίβῳ του Βαλτάν Λιμανίου. Άμφότεροι οι Σύλλογοι πεισματωδώς διεξεδίκησαν την νίκην. Και του μεν Πέραν ο Σύλλογος έσχεν 6 τέρματα, του δε Μεγάλου Φεύματος οδέν, άναδειχθέντων οὔτω νικητῶν των του 'Απόλλωνος'. - Ηλ. Σακ.

Έκδόσεις. - Το 3ιον τεύχος του εικονογραφημένου μουσικοφιλολογικού περιοδικου του κ. Παχτίκου 'Η Μουσική' έξεδόθη, περιλαμβάνον προς τοις άλλοις τα έπόμενα μουσικολογικά άρθρα: 'Η έν πολέμοις ευσέβεια και Σοφοκλέους' 'Αίας ο Μαστιγοφόρος' (Γ. Παχτίκος). - Εύρωπαικόν θέατρον, σάτυρα (Κ. Μακρίδης - Μερσιτοφελής). - Άσματολογικά (ήτοι κείμενα και έξηγήσεις 9 μουσουργημάτων) μετά εικόνας. - Η μουσική παιδαγωγία κατ' Άριστοτέλην. - Η σχολική μουσική έν Κωνσταντινουπόλει. - Παγκόσμιος μουσική έπιθεώρησις. - Η Μουσική ανά τον Έλληνισμόν, μετά εικόνας. - Η Έκκλ. Μουσική Σχολή Φαναρίου. - Μωσαϊκόν. - Νέα βιβλία.

Κάμνετε πάντοτε χρῆσιν των άρωματωτέρων, εύγευστοτέρων και εύθηνωτέρων ΤΕΪΩΝ των σημάτων « U. K. » (Τα 'Ηνωμένα Βασίλεια) και "SUNNYHILL", (Σέννηλ) Κεϋλάνης. Εύρίσκονται παρά τη «The Economic Co - Operative» και «Harty's Stores» έν Πέραν, ως και παρά τοις Γενικοίς Άντιπροσώποις και Άποθημαρίοις κυρίοις: SILLEY & Co (Σαμπιτι βέη χάν, 13, Γαλατά).

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Εύλον της γνώσεως - επ' αυτού εκρέμασεν ή γυνή την τύχην της άνθρωπότητος. Οικοδόσποινα - το ωραιότερον έπιπλον της οικίας. Οικονόμος - ο κερδιζων δια των δύο χειρών και δαπανών δια μόνης της μ'ας. Οίνοπωλείον - εργαστήριον, όπου παλοῦνται πνευματικά διαχύσεις. Οίνος - δύναμις κλονίζουσα τας πεποιθήσεις. . . των γονάτων. Όμοιοπαθητική - ή δυστυχία θεραπεύουσα την δυστυχίαν και τον έρωτα ο έρως.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΕΝ ΠΟΛΕΙ, ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΜΑΜ, Σανιχέ χάν, 1. - Α' πάτωμα. - Άρ. τηλεφ. 98.

Φέρω εις γνώσιν του άξιοτίμου κοινου, ότι, προς Ικανοποίησιν της πελατείας μου, καθώρισα δι' έξ εβδομάδας από της 20 Σεπτεμβρίου έξαιρετικήν έξ 20 0/0 έκπτώσιν εις το κατάστημά μου. Είμαι πεπεισμένος, ότι, χάρις εις την άποκτηθείσαν έν τῷ είδει τούτω πολυετή πείράν μου δια το άριστον της κατασκευής, το καλόν των ποιότητων και την εύθηνίαν των τιμών, θέλει Ικανοποιηθῇ π'ας, όστις θα εύρησεται να τιμήσῃ δια μ'ας έπισκέψεως το κατάστημά μου και θέλει πεισθῇ περί της ελικρινείας μου. Αθ. Παπαδόπουλος.

ΒΛΑΜΙΚΟ

Ἐάν διαβαίνης, βρέ διαδάνα,
 παχουλή μου πιραμάνα,
 λέγω: — Ἄς λείψουν όλα τ' ἄλλα,
 τέτοια ζάχαρι ἔσάν ἔχω,
 τέτοιο φρέσκο-φρέσκο γάλα.

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ὁ δάσκαλος. — Γιατί ἀπουσίασες τὸ ἀπόγευμα, μικρὲ ;
 Ὁ μαθητὴς. — Πανδρεύθηκα ἡ ἀδελφή μου.
 Διδάσκαλος. — Αὐτὸ δὲν τῶξευρες τὸ πρωί ;
 Ὁ μαθητὴς. — Μά, δάσκαλε, ὁ πατέρας ἔλεγε πῶς δὲν ἦταν
 εἴγουρες ἂν θὰ τσουβαλιάζανε σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ τὸν γαμβρό.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἡ κυρία Ντέ Τέμπ, ἡ γνωστὴ Παριζιάνα
 μάντις, πότε-πότε μᾶς στέλλει καὶ
 καμμιά προφητεία της διὰ τὸ πανευρωπαϊκὸν
 ἀλληλοφάγωμα. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς προφητείας
 αὐταῖς βγαίνει τόσον νόημα, ὅσον βγαίνει καὶ
 ἀπὸ τὰ ζένα ἀνακοινωθέντα. Αὐτὴ, βλέπετε,
 εἰλεψε νὰ μᾶς σκοτίσῃ κλπὸς περισσότερον καὶ
 δὲν εἰλεψε νὰ τὸ κάμῃ. Τὴν εὐχαριστοῦμεν διὰ
 τὴν καλωσύνην της καὶ δὲν θὰ λείψωμεν νὰ
 ὁμολογήσωμεν, δι' ἄρκετὰ μᾶς ἐσκότους.

Καὶ ἔπειτα, τί νὰ κάμωμεν τῆς προφη-
 τείας της κυρίας Ντέ Τέμπ, ἀφοῦ καὶ
 οἱ μὲν καὶ εἰ δὲ μᾶς πληροφοροῦν, δι' ἃ
 βαστάζουν τὸν πόλεμον μέχρι τοῦ τελευταίου
 οὐλάνου, δραγόνου ἢ κοζάκου των ; Ἀριθμοῦ-
 νται δὲ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐδλογημένοι εἰς ἐκατομ-
 μύρια, καὶ διὰ νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ ἐνός,
 ἀπαιτοῦνται καιροὶ καὶ καιροί. Καμμιά χολέρα,
 καμμιά πανοθήλα, ἂν ἔκωμε μαζί τούς ποταία,
 θὰ ἐσυντόμωμεν πολὺ τὰ πρόγματα καὶ ἔτσι θὰ
 ἦσαν όλα καλά καὶ ἡμεῖς καλλίτερα.

Μετὰ τὸν διαφόρων χειμωνιάτικων ἐφο-
 δίων, ποῦ ἐτοιμάζονται διὰ τοὺς ἱμνο-
 λέμους, ἠκούσθη, δι' ἃ γίνῃ καὶ μεγάλη προ-
 μήθεια π. λαιῶν ἱσημεριῶδων, τὰς ὁποίας θὰ
 φορέσουν κατάσκατα οἱ στρατιῶται, διὰ νὰ
 προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὸ κρῖο. Δὲν ἐπιδοθεῖ οἱ
 ἐμπόλεμοι νὰ κάμουν τοιαύτην προμήθειαν καὶ
 ἀπὸ τὴν πόλιν μῆς, διότι μόνον τὰ καλαμπού-

ρια μας εἶναι δυνατόν νὰ ξεπαγιάσουν τοὺς
 στρατιώτας, ποῦ θὰ τῆς τυλιχθοῦν.

Μετὰ τὸ Βέλγιον, νὰ ἦλθεν ἀρὰ γε καὶ ἡ
 σειρὰ της Ὀλλανδίας ; Πολὺς περὶ
 αὐτῆς ἀπὸ ἡμερῶν γίνεται λόγος. περὶ τοῦ ἂν
 διὰ μέσον αὐτῆς θὰ περάσουν τὰ γυλλικά ἢ τὰ
 γερομανικά στρατεύματα. Ἐρωτοτροποῦν μὲ
 αὐτὴν καὶ οἱ δύο σιδερένιοι κολοσσοί. Ὁ Θεὸς
 ἂς τὴν φυλάξῃ τὴν κακομοίρα τὴν Ὀλλανδίαν
 ἀπὸ παρομοίαν σιδερένιαν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν
 δὲν ραντίζουν μύρα καὶ ἀνθη, ἀλλὰ καταστρε-
 πτικαὶ ὄβριδες, σράπνελ καὶ τὰ ρέστα.

Ἐπλημμύρησαν ἀπὸ ἡμερῶν καὶ τὰ χου-
 σάνθημα. Ποικίλα καὶ ὠραιότατα εἰς

Τὰ μόνα Κοσμητικά, τὰ διατηροῦνται τὴν Ὑγιάν,
 Ὁραιότητα καὶ Δροσερότητα τοῦ δερμιτος, εἶναι
 αἱ σκευασαί

ICILMA

ἐκ τῶν ἀλάτων της πηγῆς *Τοίλμας ἐν Ἀλγερῶν.*
Κρέμα, Σάπων, Ἰὸδωρ φυσικόν,
Κόντες διὰ πλύσιμον τῆς κόρης,
Ποῦδρακι κτλ. κτλ. κτλ.

Πωλοῦνται λιανικῶς παρ' ἅπανι τοῖς φαρμα-
 κείοις, μεροπολείοις, τῷ Bon Marché κτλ.
 Χονδρικῶς δὲ παρὰ τοῖς Γενικ. Ἀντιπροσώποις
 καὶ Ἀποθηκαρίοις κυρίως

Silley & Co

Σαρμπὶ βέη Χάν, 13, Γαλατᾶ.

σχήματα καὶ χρώματα, καμαρώνουν ἐπάνω στὰ
 καμαρωτὰ θηλυκά μας. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ
 φοροῦν σὺν χαριτωμέναις Γκέισσαις ἢ μουσιμέ-
 δες καὶ ἄλλα, σὺν δυὸ ὠραιῖς νὰ φέξῃ. Τὸ βέ-
 βιον εἶναι, δι' ἃ καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δέ, καὶ χω-
 ρὶς χρυσάνθημα, εἶναι κάτι λουλούδια ! μὰ κάτι
 λουλούδια !

Εἰς τὴν γυναικίαν μόδον ἐφέτος κυριώ-
 χει ἡ μακροῦ πελερίνα. Σὺν ἄλλοι Ἀρ-
 τανιάν ἢ ἱπποῖται τοῦ μεσαίωτος πηγαινοῖρον
 ται στὰ πεζοδρόμια τοῦ Πέραν αἱ κυρίαί μας,
 μὲ πτερά στὸ κεφάλι, μὲ μανδύαν, μὲ ἐγχειρί-
 διον καὶ φωτιά στὰ μάτια, ὄχι ὁμως καὶ μὲ
 γκέταις καὶ μὲ ὑποδήματα ἱπποτικά, ἀλλὰ μὲ
 φαινομηρίδα, ποῦ ἀναβαίνει ὡς τὸ γόνατον καὶ
 ἴσως πάγῃ καὶ περῶκει. Διὰ μερικὰς εἶναι πολὺ
 ἐβεργετικὴ ἡ μεγάλη αὐτὴ πελερίνα, διότι πρό-
 πει αἱ κοῦμέναι νὰ προστατεύσουν καὶ νὰ σκεπά-
 σουν ὄχι ἓνα κοῖ δυὸ, ἀλλὰ ἄρκετους καὶ πολ-
 λούς δορυφόρους των.

Λόγος γίνεται περὶ ἐνός κομήτου, ὁ ὁποῖος
 κατ' αὐτὰς δειλὰ δειλὰ ξεπροβάλλει
 πότε-πότε στὸν οὐρανόν. Γιατί ἀρὰ γε νὰ ἦναι
 τόσον ἐντροπαλός ; Γιατί ἄλλο, παρὰ διὰ τὰ
 χάλια, εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκει τοὺς σημερινούς
 ἀλληλοτροφωμένους πανευρωπαϊούς ! Τοῦλάχισ-
 στον νὰ ἦτο ὁ γνωστός μας τοῦ Χάλεη ; Θὰ
 ἦτο ἡ μόνη κατάλληλος ἐποχὴ νὰ μᾶς δόσῃ
 μὴ γιὰ πάντα, καθὼς κι' αὐτούς, ποῦ τόσον
 καιρὸν τώρα δὲν μπορεῖ ὁ ἓνας νὰ ξεκάμῃ τὸν
 ἄλλον. Σπεῦσε λοιπόν, κοῦμένε Χάλεη.

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ
 * ΓΡΑΦΕΙΑ *
 ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΛΤΣΗ ΣΑΝ, ΑΡΙΘ. 16
 Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΗΓΓΡΑΦΗΣ
 Ἐσωτερικὸς ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐν Ρωσίᾳ .. Ρούβλ. 4.-
 > ἐξάμην. > 20 | > ἐξάμην. > 2 1/2
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ
 Ἐσωτερικὸς ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐν Ρωσίᾳ Ρούβλ. 7 1/2
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
 ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΑ: 12,000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ